

BREXIT – EN NY BEGYNDELSE

Af Asger Aamund, den 6. maj 16

Som bekendt ligger det dybt i alle politikeres gener, at de hellere vil gøre det forkerte end ikke at gøre noget. Det ser vi klart her under opvarmningen til den britiske folkeafstemning om EU-medlemskabet. En god sælger formår at overbevise kunden om sit produkts fremragende egenskaber. Men hvis ikke man har en god vare at sælge, må man enten lyve eller give op. For politikerne og deres våbenbrødre i erhvervsorganisationerne er der dog altid den tredje mulighed, som aldrig virker, men som altid bruges: trusler om død og undergang, hvis ikke man makker ret og stemmer sig stadigt dybere ind i EU-moradset. Også denne gang har EU-ledelsen organiseret sit tæskehold, der skal banke briterne på plads.

Første mand med køllen var ingen ringere end USA's præsident Barack Obama. Under sit nylige besøg i London meddelte Obama ganske uopfordret, at England ikke skal vente positiv særbehandling, hvis man stemmer nej den 23. juni. Obama gjorde det klart, at USA ønsker et samlet og solidarisk Europa, og at det ville få konsekvenser for briterne, hvis de forlod EU. Næste mand med krabasken var generalsekretæren for OECD Angel Gurría, som frejdigt varslede en voldsom indskrænkning af den britiske økonomi - svarende til en månedsløn for hver enkelt brite – hvis man stemte nej. Vi kan dog også være med herhjemme. I disse dage er dagbladene fulde af helsidesannoncer for organisationen Dansk Erhverv og Det Britiske Handelskammer, der indbyder til konference den 23. maj om den britiske folkeafstemning. For en sikkerheds skyld truer annoncen os sagesløse danskere med, at dansk økonomi ventes at skrumpes med op til 5 procent, hvis afstemningen resulterer i et nej.

Indtil videre er truslerne dog fri fantasi. Der er ingen, der med sandsynlighed kan forudsige konsekvenserne af et nej. Derimod kan man blive klogere ved at se på de samfund, der er med i EU's kommercielle samarbejde, men som ikke er en del af Unionen. Det gælder således Schweiz og Norge. Alpelandet bliver igen, igen valgt som verdens bedste land at bo og arbejde i. Norge har heller ikke problemer med at skabe velstand og velfærd for sine borgere. Det går fint for norsk eksport af søfragt, flyrejser, olie og laks. Så der findes altså intelligent liv uden for EU-galaksen.

Det er en lignende position, den britiske premierminister David Cameron ønsker for sit land. Han vil gerne bevare magt og indflydelse i Europa, men vil gøre sig fri af politiske forpligtelser dikteret af EU-kommissionen. London er et af verdens vigtigste finansmetropoler og vil også være det uanset udfaldet af afstemningen den 23. juni. Storbritannien står uden for Euroen og Schengen uden, at dette har haft konsekvenser for den britiske økonomi. Det vil være i alles interesse, hvis Storbritannien i tilfælde af et nej kunne indtræde i det kommercielle samarbejde ligesom Norge, Schweiz og Island, hvor briterne snart vil få selskab af en række andre lande, herunder Danmark.

I de kommende uger vil vi se både Merkel og Hollande med appeller til Storbritannien om at forblive i EU både for deres egen og for fællesskabets skyld. I virkeligheden ville det passe både den franske og den tyske statschef bedre, hvis afstemningen ender med et nej. Den britiske premierminister går til valg på at løsrive sit land fra Romtraktatens præambel, hvor medlemsstaterne forpligter sig til 'en stadigt tættere sammenslutning mellem de europæiske folk'. Hermed er Storbritannien – også i tilfældet af et ja – meldt ud af EU's politiske integration og er begrænset til et kommercielt og teknisk samarbejde. I to storpolitiske taler i juli 2015 erklærede Merkel og Hollande samstemmende, at det fremtidige EU skulle opdeles i 2 strukturer: En 'avantgarde' af EU-lande, som Hollande udtrykte det, skulle danne en politisk føderation med fælles politik på områder som finans, indvandring, forsvar og udenrigsanliggender. De EU-lande, som ikke ønsker at indgå i en politisk føderation, skulle placeres i et markedsfællesskab, der skal fungere nogenlunde

som EØS- samarbejdet i dag. Frankrig og Tyskland har således taget et principielt opgør med det eksisterende politiske EU, der længe har været en rygende ruinhob. EU har været en kommerciel succes, men kan opvise en uafbrudt kæde af politiske fejl og nederlag. Senest har EU vist sin politiske afmagt og handlingslammelse i sammenbruddet af Schengen-aftalen, som Kommissionen ellers havde ansvaret for at forvalte. Der er ingen tvivl om, at Europa har brug for en stærk indre kerne af stater i et snævert samarbejde på et demokratiske grundlag i stedet for den nuværende struktur med et bureaukratisk centralstyre oven på et Mickey Mouse parlament og med 28 medlemsstater, der ikke kan blive enige om noget som helst.

Hillary Clinton og Donald Trump er ikke enige om ret meget, men de har dog den fælles indstilling, at Europa yder for lidt politisk og militært til oprettelse af både sin egen og den globale sikkerhed. USA's kommende præsident vil være uvillig til at rage EU's fremtidige kastanjer ud af ilden. Det kommer vi selv til. Storbritanniens farvel til det bestående EU vil således præsentere Tyskland og Frankrig for en enestående mulighed for at samle en 'Coalition of the Willing' med henblik på at skabe en stærk politisk, økonomisk og militær kerne i Europa. Det er nødvendigt, at denne føderale proces føres til ende med succes, hvis det europæiske samarbejde skal overleve og bidrage til frihed, sikkerhed, vækst og velstand for de europæiske folk.

Ikke desto mindre vil de politiske dommedagskampagner fortsætte med tiltagende styrke indtil den britiske folkeafstemning den 23. juni. Politikere har det fællestræk, at de ikke lærer af deres fejltagelser og slet ikke af andres. I slaget om England i begyndelsen af 2. Verdenskrig forsøgte det tyske luftvåben at sønderbombe London for at fremtvinge britisk underkastelse og overgivelse. Det lykkedes som bekendt ikke. Og det gør det nok heller ikke denne gang.